

ליל שבת קודש פרשת ויחי ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, ביבנאל עיר ברסלב דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה' המדבר מהלבשת התפילה בסיפורים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), ענין התפלה הן בשני פנים, היינו קודם גזר דין מתפללין כסדר התפלה, ואין צריך להלביש התפלה, אבל לאחר גזר דין, צריך להלביש התפלה, כדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל, ולא יקטרנו, כמו שכתוב (דניאל ד): "בגזרת עירין פתגמין", היינו לאחר גזר דין, אזי "במאמר קדישין שאלתיך", אזי הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן סוד גדול בענין עבודת התפילה, שלפני גזר דין, מתפללין כסדר התפילה, ומבקשין ומפצירין אותו יתברך, על כל מה שצריכין ברוחניות ובגשמיות, ואין צריכין להסתיר ולהלביש את התפילה כלל, אבל לאחר גזר דין, כשיש איזה קיטרוג בשמים, והמלאכים העומדים משמאל, רוצים לקטרנו ולמנוע את השפע, אזי צריכין להלביש את התפילה במאמרים ובסיפורי דברים, שהצדיק מדבר דיבורים פשוטים עם ההמון עם, ומספר להם סיפורים שונים, ובתוך הסיפורים הוא מלביש תפילות ובקשות על נשמות ישראל, וממתיק מעליהם את הדינים, כי הצדיק הדבוק בו יתברך בדביקות אמיתי, כל דיבורי פיו קשורים ודבוקים בו יתברך,

ואפילו בשעה שהוא מדבר עם בני אדם, באותו העת הוא מדבר עם השם יתברך, ומלביש בתוך דיבוריו רזין ויחודים עלאין, ועל ידי זה ממתיק מעליהם את הדינים, וכן מבואר בספר הקדוש "נועם אלימלך" (פרשת וישלח), שעבודת הצדיקים, להלביש בתוך דיבוריהם, תפלת ושירות ותשבחות להשם יתברך, ולכן אין לתמוה למה הצדיק לפעמים מדבר עם ההמון עם, ומספר להם סיפורים ודברים של מה בכך, כי בתוך כל הדיבורים הוא מלביש דברים עליונים, ועושה טובות גדולות לנשמות ישראל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' צ"א), ולכן אשרי מי שזוכה להיות מקורב אל צדיק כזה, כי על ידו יגיע לו טובות גדולות ברוחניות ובגשמיות, ויהיו נמתקים מעליו כל הדינים, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית מ"ט) ויקרא יעקב אל בניו, ויאמר האספו ואנידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים, ופירש"י, ביקש לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה, והתחיל אומר דברים אחרים, ויש להבין, מהו ה"דברים אחרים" שהתחיל לומר אחר שנסתלקה ממנו שכינה, ואיך הוא מקושר אל מה שהתחיל לומר להם, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי כשנסתלקה השכינה מעל יעקב אבינו, הבין שיש גזר דין למעלה שמונע אותו מלגלות להם קץ הגאולה, ולכן השתמש עם עצה הנ"ל, להלביש את התפילה במאמרים ובסיפורי דברים, שזהו ענין "דברים אחרים" שהתחיל לומר להם, ורימו בתוך דבריו דברים עליונים וסודות נעלמים, שעל ידם יכולים להבין את סוד קץ הגאולה, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות אישות הלכה ה'), שבאלו

המילין "האספו ואנידה לכם", וכן במילין "הקבצו ושמעו בני יעקב" מרומז קץ הגאולה, כי עיקר הגאולה תלוי באסיפה ואחדות בין נשמות ישראל, כשיתאספו ויתקבצו ביחד, אזי יהיו ראויים לגאולה, כי כפי השלום שבדור, יכולים להסביר זה לזה את האמת, וישליכו כולם את שקר אלילי כספם, ויתקרבו כולם אל האמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ז), וכן הלביש יעקב אבינו תפילה נוראה אל השם יתברך בתוך דבריו, וכמבואר במדרש (בראשית רבה פרשה צ"ח סי' ב') ויקרא יעקב אל בניו, ויקרא יעקב "לאל" להיות עם בניו, עיין שם, כי מיד שהכיר שיש גזר דין המונע אותו מלגלות קץ הגאולה, הלביש בתוך דיבוריו תפילות אל השם יתברך, ורמזים אל בניו, איך יזכו להגיע אל קץ הגאולה באמת, והשם יתברך יזכינו להתאחד יחד עם כל נשמות ישראל, ולהכין עצמינו על הגאולה, עדי נזכה לקבל פני משיח צדיקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויחי ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבת מלך שנאבדה מעשה א' דף י"ד, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, אמר לו (האדם המשונה להשני למלכות): הנה במדבר נמצא שם אחי, והוא ממונה על כל העופות, ואולי יודעים הם מחמת שהם פורחים באויר בגבוה, אולי ראו הר ומבצר הנ"ל, ותלך אליו ותאמר לו, שאני שלחתי אותך אליו: והלך כמה וכמה שנים לבקשו, ומצא שוב אדם גדול מאד, כנ"ל, ונשא גם כן אילן גדול, כנ"ל, ושאל אותו גם כן כנ"ל, והשיב לו כל המעשה ושאלתי שלחו אליו, והוא דחה אותו גם כן, כי בודאי אינו נמצא, והוא הפציר אותו גם כן, ואמר לו (האדם הזה להשני למלכות): הנה אני ממונה על כל העופות; אקרא אותם, אולי יודעים הם, וקרא כל העופות ושאל את כולם מקמץ ועד גדול, והשיבו, שאינם יודעים מהר ומבצר הנ"ל, אמר לו: הלא אתה רואה שבודאי איננו בעולם, אם תשמע לי, שוב לאחוריק, כי בודאי איננו, והוא (היינו השני למלכות) הפציר אותו ואמר, שבודאי ישנו בעולם, כי הנה השני למלך הוא שירש נ' שמות יישראל, ראשי תיבות שנ"י, שהולך לחפש ולמצוא את הבת מלך שנאבדה, היינו קדושת נשמתו, כי הנשמה ירדה מרום גבהי מרומים, מעצם גילוי אלקותו יתברך, אל תוף גוף עב וגם של עולם הגשמי הזה, והיא מסובבת עם קליפות ותאוות רבות, עד שכולם מעלימים ומסתירים את אור הנשמה, וקשה מאד למצוא אותה, ורק על ידי מסירת נפש של ימים ושנים רבות, יכולים לחזור ולגלות את קדושת הנשמה, עד שיתוודע לו שגם בתוך הגוף הגשמי יש אלקות, וכמו שכתוב (איוב י"ט) ומבשרי אחזה אלוה, כי באמת אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וגם בתוך תוקף הגשמיות נמצא אלקותו יתברך, רק מחמת שהיא מסובבת עם קליפות רבות, לכן קשה לראות זאת בתחילה, ואדרבה, נדמה לו שנשמתו נאבדה לגמרי, ואין לו שום תקוה חס ושלום, ובפרט כשגם אחרים מחלישים את דעתו, ואומרים לו שאין דבר כזה, וסיפרו לך שטות, אזי הנסיון גדול מאד, ובפרט אם שומע זאת מאיש גדול ומשונה, הנושא אילן גדול, ויש לו

הרבה אנשים תחתיו, והוא ממונה על כל החיות והעופות, היינו על בני אדם הרחוקים מן הקדושה שנדמים לחיות ועופות, אזי הנסיון גדול ביותר, אבל כשאנו מניח את הרצון בשום פנים ואופן, והולך ומחפש ימים ושנים רבים בתפילה ובהתבודדות, לבסוף זוכה למצוא קדושת נשמתו גם בתוך חומריות גופו, ואז זוכה להגיע לענייננו, ולמצוא את הבת מלך שנאבדה.

והעיקר והיסוד בחיפוש הבת מלך, היא מדת השמחה, כי על ידי שמחה יוצאין מן הגלות, וכמו שכתוב (ישעיה נ"ה) כי בשמחה תצאו (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י'), וכל זמן שאדם מחזיק עצמו בשמחה. יש לו תקוה טובה למצוא קדושת נשמתו ולהוציא אותה מגלותה, כי על ידי שמחת המצוות מעלין את כל הקדושות הנפולות מבין הקליפות, ומעלין אותן אל שורשן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ד), ובפרט על ידי שמחת השבת העולה על הכל, כי כבוד שבת עדיף מאלף תעניות (תנחומא בראשית), ועל ידי שאדם מכבד את השבת באכילה ושתיה, ושמח מאד על שזוכה לשמור שבת, נמחלים כל עוונותיו, וזוכה למצוא קדושת נשמתו, שזהו מה שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קי"ח:) אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין, כי ענין "שתי שבתות" הוא סוד שמחת השבת, שאדם שיש ושמח כל כך בשבת זאת עד שכבר משתוקק ומצפה לשבת הבאה, נמצא שיש בידו "שתי שבתות" בפעם אחת, ואז מיד נגאל מכל גלותו, כי השמחה מוציא אותו מן הגלות, אבל הבעל דבר אורב מאד על שמחת השבת, ומנסה להכניס קטטות ומריבות בבית חס ושלום בשבת, כי יודע שעל ידי שמחת השבת מכניעים אותו לגמרי, ולכן

צריכין להיות חכם גדול להנהיג את ביתו בשמחה עצומה כל השבת, ועל ידי זה יהיה נשפע עליו שפע גדול ברוחניות ובגשמיות כל השבוע עד שיצא מכל גלותו, והשם יתברך יזכינו לשמחת השבת, ונזכה לקשר ולדבק עצמינו בו יתברך בדביקות אמיתי, עדי נזכה לצאת מן הגלות ולקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויחי ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב' המדבר מעבודת התפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), כי עיקר כלי זינו של משיח הוא התפלה, שהוא בחינת חוטם, כמו שכתוב (ישעיהו מ"ח): "ותהלתי אחטם לך", ומשם עיקר חיותו, וכל מלחמתו שיעשה, וכל הכבישות שיכבוש הכל משם, כמו שכתוב (שם י"א): "והריחו ביראת ה' וכו', זה בחינת חוטם, וזה עיקר כלי זינו, כמו שכתוב (בראשית מ"ח): "בחרבי ובקשתי", ופירש רש"י: 'תפלה ובקשה', וכמו שכתוב (תהלים מ"ד): "כי לא בקשתי אכטח וכו' באלהים הללנו" בחינת: "תהלתי אחטם לך": וזה הכלי זיין צריך לקבל על ידי בחינת יוסף, היינו שמירת הברית, כמו שכתוב (תהלים מ"ה): "חגור חרבך על ירך", וכמו שכתוב (תהלים קל"ב): "מפרי בטןך אשית לכסא לך" זה בחינת משיח, בחינת

תפלה, "אם ישמרו בניך בריתי", היינו על ידי נחירת יוסף וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מוסר לנו בתורה זו את סוד כלי זיינו של משיח, ואיך משיח יכבוש את כל העולם, והוא על ידי התפילה, כי התפילה היא כלי זיין ממש, שעל ידה יכולים לכבוש את כל המלחמות, ולהראות הגבורות הכי גדולות, ומי שחזק בעבודת התפילה, אין דבר שבעולם שלא יכול לפעול בתפילתו, והתפילה נקרא כלי זיין כי היא נמשלת לחרב ולקשת, וכמו שכתוב (בראשית מ"ח) בחרבי ובקשתי, ואמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא קכ"ג.) זה תפילה ובקשה, כי יש שני מיני שונאים הקמים על האדם ברוחניות לבטל אותו מעבודתו, שהם שני קליפות עשו וישמעאל, עשו בא מול האדם, פנים אל פנים, עם חרבו הטמאה, להכניס באדם כפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, שלא יתפלל אל הקדוש ברוך הוא חס ושלום, שהוא טומאת הנצרות ימח שמם, שעשו להם עבודה זרה ממש, ומחמת שאצל עשו כתיב (בראשית כ"ז) ועל חרבך תחיה, לכן כנגדו צריכין להשתמש עם "חרב" התפילה, ולהכריתו לגמרי מכל וכל, כי כל מה שאדם מרבה בתפילה אל השם יתברך, נקבע האמונה הקדושה בתוכו, וכמו שכתוב (תהלים קט"ז) האמנתי כי אדבר, וכן כתיב (שם פ"ט) אודיע אמונתך בפי, וכשאדם חזק ללחום עם חרב התפילה, הוא כורת קליפת עשו לגמרי, וזוכה לאמונה ברורה ומזוככת בהשם יתברך, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (ברכות י.) אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, כי כל זמן שיש ביד האדם חרב התפילה, אינו צריך לפחד מחרב של בשר ודם

כלל, כי חרב התפילה כובש את כל המלחמות, ונותן לאדם כח עצום להתגבר על כל שונאיו.

והקליפה השניה היא קליפת ישמעאל, שהיא קליפה יותר דקה, שזורק חציו מרחוק, וכמו שכתוב אצלו (בראשית כ"א) ויהי רובה קשת, ואומר לאדם, שכבר התפלל מספיק, ואין מן הצורך להתפלל יותר, ועל ידי זה רוצה לבטל אדם מתפילתו, כי ישמעאל נקרא על שם (בראשית ט"ז) כי שמע ה' אל ענייך, ותרגם אונקלוס, ארי קיבל ה' צלותיך, היינו שאין מן הצורך להמשיך להתפלל, כי הקדוש ברוך הוא כבר שמע תפילתך, ולכן כנגדו צריכין להשתמש עם "קשת" התפילה, ולזרוק חצי התפילה בכח גדול, ולדעת שאסור אף פעם להפסיק מלהתפלל, כי אנחנו צריכין ישועות ה' בכל עת ובכל רגע, וכל הישועות והניצחונות באים על ידי התפילה, ועל ידי שממשיך להתפלל בכל עת, הוא כורת קליפת ישמעאל מן העולם ומבטל אותו לגמרי.

והנה מבואר בדברי רביז"ל, שכלי זיינו של משיח שהיא התפילה, מקבלין על ידי בחינת יוסף הצדיק, שהוא שמירת הברית, כי כדי לעסוק בתפילה כראוי, צריכין תיקון הברית שהוא תיקון המוח, ואז יש לו כח גדול להתפלל ולהתגבר נגד כל שונאיו, מה שאין כן הפוגם בברית חס ושלום, נתקלקל מוחו, ואין לו כח ללחום עם חרב התפילה כראוי, ולכן עיקר עצת אדם להתפלל על זה גופא, שיזכה לתיקון הברית ולתיקון המוח, עד שיזכה לקבל חרב התפילה באמת, וראוי לצעוק הרבה קולות להשם יתברך מעומק הלב שיזכה לתיקון הברית ותיקון המוח באמת, ויקח דוגמא

מהתינוק בעת שמכניסין אותו לבריתו של אברהם אבינו, שחותכים את הערלה בסכין של מילה, שהוא כעין חרב, והוא צועק ובוכה אז קולי קולות, וכך ראוי לאדם לצעוק אל השם יתברך כשרואה חרבו של עשו כנגדו, ולבקש ממנו יתברך שיזכה לתיקון הברית באמת, ואז יתעורר תמיד בהתלהבות גדול לעבודת התפילה, ויכבוש כל הכבישות שצריך לכבוש, וינצח את כל המלחמות שצריך לנצח, ויהיה קשור ודבוק בו יתברך תמיד באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה רביז"ל מגלה השגה זאת על הפסוק (בראשית מ"ח) ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמורי בחרני ובקשתי, ויש לבאר את כל הפסוק על פי ההקדמות הנ"ל של רביז"ל, כי יעקב אבינו זכה לשלימות התפילה ביותר, כי הוא גילה אלקותו של הקדוש ברוך הוא יותר משאר האבות, כי אברהם קראו למקום המקדש שהוא מקום התפילה הר, ויצחק קראו שדה (פסחים פה.), ושדה הוא יותר מושג ונצרך להעולם מהר, אבל יעקב קראו בית, שהוא מקום יישוב לבני אדם יותר משדה, היינו שיעקב קרא את מקום הבית המקדש, שהוא מקום התפילה בית, שהוא מקום יישוב לבני אדם, כי העלה את התפילה מהר ושדה לבחינת בית, שיש בו תפיסה לבני אדם יותר מהר ושדה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י'), ולימד כל הבריות שיכולים לעסוק בתפילה גם בתוך הבית, ולהתפלל אל השם יתברך על כל צרכי הבית, נמצא שיעקב זכה לשלימות התפילה ביותר, ולכן בשעה שבירך יעקב את יוסף, שהוא זכה לשמירת הברית ביותר, אז מסר לו סוד כלי זיינו של משיח, שהוא חרב וקשת התפילה, וגילה לו שעל

ידיהם יזכה לכבוש את כל המלחמות שלו, שזהו ואני, אני יעקב שזכיתי לעבודת התפילה, נתתי לך שכם אחד על אחד, שכ"ם ראשי תיבות ש"ם כ'בוד מ'לכותו, היינו שמסרתי לך הסוד איך זוכים לגלות שם כבוד מלכותו יתברך בכל העולם, כי הסוד הזה, אשר לקחתי מיד "האמורי", היינו מכח "האמירה" והדיבור, כי על ידי אמירה ודיבורי התפילה זוכים למצוא כבוד מלכותו יתברך בכל העולם, ולגלות שם כבוד מלכותו לכל הבריות, ולקחתי אותו מעשו, שעשה מעשה אמורי כמו שפירש"י, כי לעשו יש חרב דקליפה, שהוא רציחה בגשמיות, וכפירות ואפיקורסות ברוחניות, ואני לקחתי את חרב התפילה מידו ונלחמתי עמו, וגיליתי שאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, שהוא חרבו של עשו, אל יתייאש עצמו מן הרחמים, רק יאחו חרב התפילה, שזהו "בחרני ובקשתי", ופירש"י, היא חכמתי ותפילתי, כי היא חכמה גדולה מאד לעסוק בתפילה בכל עת, ואף פעם לא להתייאש מן הרחמים, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה בכל עת, עדי נזכה לנצח כל מלחמותינו, ולעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

